

Talmudul - câteva precizări asupra arderii cărților evreiești

În primul rând trebuie să precizez că nu cred că românii sunt un popor antisemit și articolul l-am scris nu despre români ca atare, ci despre modul subtil de a falsifica scrierile evreilor în general. Am luat ca exemplu o carte pe care o posed în original. Am găsit încă un articol, nesemnat, care tratează problema în mod asemănător, doar cu alte exemple:

Dar există și multe site-uri cu exemple eronate din Talmud. Cine caută „Talmudul” pe Google le va găsi cu zecile, cum ar fi:

<https://www.facebook.com/406909926043257/posts/877188159015429/>

Când am stabilit acest titlu, el mi se părea prea moderat, și iată de ce. De-a lungul ultimilor 2.000 de ani au fost arse cărți religioase evreiești, mai ales Talmuduri.

Incendierea cărților sfinte evreiești nu a fost inventată de naziști. Au aplicat-o cu mult succes grecii și romanii, iar Talmudul a fost combătut de biserica catolică. Arderile de cărți apar în Mișna, într-o poveste despre Apostamus, un soldat grec din secolul al II-lea î.e.n. Evenimentul este amintit și de marele istoric evreu Iosephus Flavius. Soldatul grec a găsit o carte de Tora și a ars-o. În Talmud scrie despre un mare înțelept, Rabi Hanina Ben Teradion (sec. al II-lea e.n.): romanii l-au văzut cu o carte în mână, propovăduind Tora unei mari mulțimi. L-au prins, au legat Tora de el și i-au ars împreună. Cunoașteți dictonul „unde se ard cărți, se vor arde și oameni”? Romanii au făcut-o totul deodată.

Talmudul a fost finalizat nu mult înainte de anul 500 e.n. El conține (tipărit) 10,000 de pagini în 63 de volume, precum și zeci de cărți ca anexe. Deja în anul 533 împăratul Iustinian s-a opus studiului cărții numite și „a doua tradiție”. În anul 712 vizigoții din Spania au interzis convertiților la creștinism să citească cărți ebraice. Ei înșiși nu erau mari cărturari, nu e de mirare că cititul nu le era pe plac. În anul 1199 papa Inocențiu al III-lea a stabilit că scripturile conțin idei prea complicate, mulțimea trebuie să se bazeze doar pe comentariile bisericii.

Câteva decenii mai târziu, călugărul franciscan Nicolas Donin, un evreu convertit care a tradus Talmudul, a trimis papei Gregorius IX o petiție compusă din 35 de puncte despre „aberațiile” din Talmud și jignirile la adresa creștinilor. El pretinde, printre altele, că Isus și Maria Magdalena sunt prezentați în mod jignitor în Talmud. Într-adevăr, Isus este prezentat ca un magician, iar Maria Magdalena ca o femeie de moravuri ușoare care se pricepea la aranjarea părului semenelor sale. Dar cum ați defini o persoană care printr-o simplă poruncă reușește să-i facă să se miște pe ologii țintuiți de pat?! Numele Mariei Magdalena nu vine de la orașul Magdal, cu care ea nu avea nicio legătură. În limba aramaică Megadela înseamnă „face să crească”, „are grijă de păr”, adică ceea ce în termenii moderni este o coafeză. Papa și alți conducători ai bisericii erau foarte mirați de atitudinea evreilor față de

creștini, care – după părerea lor – a suferit o schimbare în răstimpul dintre Tora și Talmud.

În 1240 a avut loc un „proces al Talmudului” la curtea regelui Ludovic al IX-lea, care nu era mare iubitor de evrei, suportându-i doar pentru câștigurile pe care i le aduceau. Din partea evreilor au participat patru rabini renumiți, în frunte cu Yechiel din Paris, creștinii fiind reprezentați de Nicolas Donin. Chiar dacă unii dintre participanți au fost convinși de argumentele rabinilor, până la urmă rezultatul a fost falsificat. Efectele au fost uriașe. S-a hotărât arderea cărților sfinte evreiești. În 25 iunie 1244 (mai nou s-a dovedit că era 13 iunie 1242) în Place de Grève din Paris (în fața primăriei de azi) au fost aduse 24 de căruțe pline cu cărți evreiești, și o torță enormă s-a ridicat deasupra orașului. Elevul lui Rabi Yechiel scrie că au fost arse 1.250 de cărți de Talmud, Midraș și Hagada. Și nu erau tipărite, ci manuscrise. Rezultatul este că astăzi mai există un singur Talmud în manuscris, Talmudul din München, din sec. XIV.

Cărți evreiești au fost arse în Franța și mai înainte. În 1233, la Montpellier au fost arse cărțile lui Maimonide (RAMBAM) Călăuza șovăielnicilor, după ce evrei oponenti lui Maimonide l-au „denunțat” inchiziției. Mai târziu arderea cărților evreiești a devenit un ritual permanent în aproape toată Europa. În Franța ea s-a răspândit în Anglia, în Italia, inclusiv Sicilia și mai târziu în estul Europei, mai ales în Polonia

Disputele au continuat. Foarte renumită a fost cea din Barcelona, din 1263. În fruntea creștinilor se afla un călugăr dominican, Pablo Christiani, (alt evreu convertit), iar în fruntea evreilor era marele înțelept Nahmanides (RAMBAN). Bineînțeles că dominicanii au revendicat victoria, cu toate că nu a fost așa. Nahmanides a fost nevoit să se ascundă, apoi a fugit în Ereț Israel. Disputele au avut încă o consecință foarte gravă: cenzura Talmudului. Biserica catolică în frunte cu papii a cerut evreilor să scoată din Talmud toate fragmentele unde apar creștini. Evreii înfricoșați au aplicat aceste reguli și cel puțin zece fragmente lungi și zeci de fragmente scurte au fost eliminate. Când a apărut tiparul, aceste fragmente au fost lăsate goale în text, ele fiind adunate și păstrate în cărți necunoscute de creștini. Cele mai renumite ediții ale Talmudului, cele din Veneția și Vilnius, conțin aceste „găuri negre”. În edițiile israeliene ale Talmudului toate aceste fragmente au fost puse la loc.

Pe de altă parte în bibliotecile din Vatican și din nenumărate mănăstiri, biserica catolică păstrează adevărate comori, manuscrise și cărți evreiești inedite pe care nimeni nu poate nici măcar să le vadă. Și în alte biblioteci se ascund asemenea cărți, de exemplu la Sankt Petersburg se află zeci de manuscrise provenite din Gniza din Cairo și care nu pot fi văzute.

Vă întreb acum, dragi cititori, credeți că titlul care spune că Talmudul înfurie pe unii este prea aspru? Poate chiar dimpotrivă!

* * *

Nu am scris despre temele discutate la aceste dispute, dar subliniez că ele erau despre poziția creștinilor în Talmud, despre cine va fi Mesia etc. Nu era ca în cărțile antisemite mai recente, care îi acuză pe evrei de toate relele lumii. Cei care le-au scris nu aveau habar de existența acelor fragmente, care fuseseră cenzurate chiar de creștini. Mai bine așa!

Trebuie să admit că au existat și creștini cu o altă atitudine față de Talmud. De-a lungul istoriei ei au studiat în profunzime Talmudul, fără să-l combată. Erau printre ei chiar oameni ai bisericii. Un exemplu este Athanasius Kircher, preot catolic german și mare om de știință, considerat ca urmașul lui Kepler. S-a interesat de domeniile cele mai felurite: geologie, egiptologie, istoria limbii chineze și câte altele, dar era și un ebraist și cabalist serios. În tinerețe a învățat limba ebraică și Talmudul cu un rabin. În 1986 am publicat despre el un articol de specialitate în ebraică, în care am analizat toate citatele din Talmud pe care le-a adus în original în cărțile lui. Ele erau foarte precise și conform vechilor ediții exacte.

Eu cred că a ascunde temele noastre evreiești și a ne preface că suntem altceva decât ce suntem în realitate nu este o idee bună. Ea a eșuat întotdeauna. Cred că trebuie să spunem tot ce avem pe suflet, și bine și rău, în limitele respectării credinței altora. Întotdeauna când evreii au încercat să se pună bine cu cei care nu-i sufereau, s-a terminat rău. Nu avem de ce să ne temem, mai ales acum, când există statul evreu.

* * *

Ultimul subiect pe care vreau să-l discut este identificarea dintre studiul Talmudului și ultra religioși. Nu uitați că străbunii evreilor de azi au studiat Talmudul și au trăit în conformitate cu el și cu anexele sale. Până astăzi orice evreu, chiar dacă este departe de religie, urmează cele scrise în Talmud la ceremonia de Bar Mițva, la nuntă, la înmormântare... În Israel aproape fiecare învață câte puțin Talmud, chiar și în școlile nereligioase. Băieții din Yeșivot hesder, cei care sunt baza trupelor luptătoare, învață în primul rând Talmud. În ultimul război, în 2006, cei mai mulți căzuți au fost dintre aceștia. Tot de acolo vin și cei mai mulți ofițeri. Cât despre ultra religioși, ei au două batalioane numite Nahal Haredi și asta este de ajuns. Armata nu are nevoie de ei și nici nu este în stare să-i gestioneze: nu le poate asigura hrana potrivită, nu poate da afară toate femeile din armată și nu are ce face cu barba lor. Doar nu pot fi obligați să renunțe la credința lor! Nici măcar în armata țării nu se cere așa ceva. În plus sunt și o mulțime de tineri complet nereligioși care „chiulesc” de la serviciul militar. Astăzi, când populația Israelului se apropie de zece milioane, armata poate renunța la o parte din recruți.

Vreau să închei cu o poezie care apare într-un midraș mai puțin cunoscut și care a fost cântat de unul din marii rabini hasidim, probabil rabinul din Kotzk (Polonia, sec. al XIXlea). Este unul din cântecele de Șabat și de sărbători, pe care aceia dintre cititorii Baabel care au învățat la ulpan l-au cântat și ei.

Toată lumea este un pod foarte îngust

Dar principalul este

Să nu ne temem deloc

כל העולם כולו גשר צר מאוד

והעיקר והעיקר

לא לפחד כלל

A apărut în revista Baabel, martie 2021